

ת"פ 2728/02/16 - מדינת ישראל נגד מוחמד עלווי, עזאם השלמון

בית משפט השלום בירושלים

ת"פ 2728-02-16 מדינת ישראל נ' עלווי ואח'

בפני כב' השופט שמואל הרבסט

המאשימה מדינת ישראל

נגד

הנאשמים 1. מוחמד עלווי

2. עזאם השלמון

גזר דין

כתב האישום והסדר הטיעון

הנאשמים הורשעו בהתאם להודאותיהם בעבירות המיוחסות להם בכתב האישום המתוקן, וזאת במסגרתו של הסדר טיעון בין הצדדים.

מכתב האישום המתוקן עולה, כי הנאשם 2 הוא בעל קרקע מסוימת בשכונת אל שיח בירושלים (להלן: "**הקרקע**").

במהלך שנת 2012, פנה הנאשם 1 אל הנאשם 2 והם סיכמו כי הנאשם 1 יבנה בניין דירות על הקרקע והנאשם 2 יקבל תמורה כספית עבור שווי הקרקע, ממכירת חלק מהדירות אשר ייבנו (להלן: "**העסקה**").

בשנים 2012-2013 עסק הנאשם 1 בבניית הבניין, ללא רישיון וללא שהנאשמים דיווחו על העסקה לרשויות המס.

הנאשם 1 מכר דירות בשווי כולל של כ-2,452,000 ₪, וקיבל סכום של 1,823,000 ₪ במזומן, ואת היתרה התחייבו הרוכשים להמשיך ולשלם לו בתשלומים.

חלק מהתמורה ניתנה לנאשם 1 בשווי כסף, כגון אחד הרוכשים, חמזה מוגרבי, אשר קנה דירה תמורה אספקת בטון ויציקתו בבניין.

בהמשך, הנאשם 1 העביר לנאשם 2 סכום של כ-250,000 ₪, מתוך כלל התקבולים ממכירת הדירות. הנאשם 2 לא דיווח על סכום זה למנהל מיסוי מקרקעין. גם נאשם 1 לא דיווח לרשות המיסים על התקבולים.

הנאשם 1 לא הגיש דוחות לרשויות המס והנאשמים לא הגישו דו"חות המתחייבים לפי חוק מיסוי מקרקעין (שבח ורכישה), התשכ"ג-1963 (להלן: "**חוק מיסוי מקרקעין**").

בנוסף, נאשם 1 פתח עסק או החל לעסוק במשלח יד חדש ולא הודיע על כך במועד לפקיד השומה ולא כלל עסק זה בדין וחשבון אשר הוגש לאחר פתיחת העסק וכן לא עשה את המוטל עליו לעניין רישומו.

הנאשם 1 לא ניהל פנקסי חשבוניות או רשומות אחרות אשר היה עליו לנהל, השתמש במרמה, ערמה או תחבולה במזיד ובכוונה להתחמק ממס, לא הוציא חשבוניות מס והשתמש במרמה או תחבולה במטרה להתחמק או להשתמט מתשלום מס ערך מוסף.

במעשיהם השתמשו הנאשמים במרמה, ערמה או תחבולה או הרשו לאחר להשתמש בהן, במטרה להתחמק ממיסוי עסקאות במקרקעין או לעזור לאחר להתחמק ממיסוי עסקאות במקרקעין.

בשל כך, הורשע הנאשם 1 בעבירות של מרמה ערמה או תחבולה לפי סעיף 220(5) לפקודת מס הכנסה, התשכ"א-1961 (להלן: "**הפקודה**") (2 עבירות), אי הודעה על תחילת התעסקות לפי סעיף 215א(א) לפקודה, אי הוצאת חשבוניות מס לפי סעיף 117א(13) לחוק מס ערך מוסף, התשל"ו-1975 (להלן: "**החוק**") (2 עבירות), מרמה או תחבולה לפי סעיף 117א(4) לחוק ואי רישום לפי סעיף 117א(4) לחוק.

בנוסף הורשע הנאשם 1 בעבירה לפי סעיף 98(ג2)(4) לחוק מיסוי מקרקעין.

הנאשם 2 הורשע בעבירה לפי סעיף 98א(א) לחוק מיסוי מקרקעין.

תסקיר שירות המבחן לנאשם 1

הנאשם 1, בן 53 שנים, נשוי ואב לשבעה ילדים בני 15-28, מתגורר בירושלים.

הנאשם סיים 12 שנות לימוד ולאחר מכן למד הנדסאות חשמל במכללה בירושלים, אך לא עבד באופן קבוע במקצוע ועבר בין מקומות עבודה.

מאז שנת 2015 הנאשם מובטל על רקע בעיות לב המונעות ממנו לעבוד בעבודה פיזית, ושירות המבחן התרשם כי בתיאוריו מבטא חוסר מוטיבציה למצוא עבודה אשר תתאים למגבלותיו.

הנאשם מתאר קשרים משפחתיים טובים ומסר כי אחד מבניו נפטר בגיל 5 בעקבות מחלה והנאשם חווה אובדן משמעותי כאשר אמו נפטרה בגיל 57 שנים.

לנאשם הרשעה קודמת משנת 2005 בעבירה של הסעת תושב זר ובגין כך נגזר עליו מאסר בפועל למשך 30 יום ומאסר על תנאי.

אשר לעבירות דנן, הרי שהנאשם נוטל עליהן אחריות ומודה כי מדובר בהתנהלות מוטעית שלו.

הנאשם תיאר כי רכש את האדמה תמורת סכום של 900,000 ₪, ובנה עליה בנין מגורים ומכר את הדירות לרוכשים. הנאשם אמר שלא ידע שעליו לפתוח תיק ברשויות המס ולכן לא דיווח על העסקה. הוא הוסיף שערך חוזים עם בעל האדמה והרוכשים ולא הבין מדוע העירייה הוציאה צו הריסה לבנין. הוא ייחס את התנהלותו לחוסר ידע אודות הנהלים הכרוכים בפתיחת עסק ובביצוע עסקה מסוג זה, ולאי חשיבה ביחס לתוצאות מעשיו. לצד זאת, ביטא עמדה פאסיבית ונתן מקום משמעותי להפסדיו הכספיים ולחובות שצבר בעקבות המקרה.

שירות המבחן התרשם כי הנאשם מגיע מרקע אישי בלתי יציב בפן התעסוקתי, מתקשה לווסת דחפים בייחוד על רקע סוגיות כלכליות וכן רצון לעשות רווחים מהירים, ומורגש כי קיים בו צורך בסיפוק צרכים מידי ובעקבות כך הוא פועל באופן אימפולסיבי.

עם זאת, ההליך הנוכחי ממתן את נטייתו האימפולסיבית ובעל השפעה מרסנת עבורו. כמו כן, הוא מצר על מעשיו, ומשפחתו מהווה גורם מחזק ותומך עבורו.

שירות המבחן מסר כי ענישה מחמירה הכוללת מאסר בפועל - עלולה להרע את מצבו הרפואי ולחשוף את הנאשם לדפוסי עבריינות, ולכן הומלץ לנוכח חומרת העבירות וקבלת האחריות, על בדיקת התאמת הנאשם לריצוי מאסר בעבודות שירות ומאסר על תנאי.

תסקיר שירות המבחן לנאשם 2

הנאשם 2, בן 58 שנים, נשוי בשנית, אב לתשעה ילדים המתגורר בירושלים.

לאחר שהשלים 12 שנות לימוד בהצטיינות, עבר לירדן ולמד לימודים אקדמיים בתחום הנהלת חשבונות ועסקים, ושב לארץ בשנת 1982.

במשך 30 שנה עבד הנאשם כמנהל בית ספר ליתומים בעיר העתיקה בירושלים, תוך שהמשיך ולמד חינוך, משפטים ולימודי ארץ ישראל. החל משנת 2016 הוא עובד כיועץ במרכז רפואי ומתנדב בעמותות קהילתיות.

הנאשם סובל ממחלת לב ונוטל תרופות באופן קבוע.

בשנת 2007 התגרש מאשתו הראשונה, אשר להם 6 ילדים, והתחתן בשנית בשנת 2008, ולו ולאשתו הנוכחית שלושה ילדים נוספים.

אביו עבד כפקיד בבית משפט עד לפטירתו בגין 58. אמו נפטרה בגיל 64 שנים, ולנאשם קשרים טובים וקרובים עם אחיו ואחיותיו.

אין לחובת הנאשם הרשעה קודמת.

ביחס לעבירות, הנאשם נוטל אחריות ומודה שמדובר בהתנהלות שגויה שלו. הוא מתאר כי ביקש למכור את האדמה השייכת למשפחתו ובחר לבצע עסקה עם אדם אשר הציע לבנות על הקרקע נשואת כתב האישום, מיזם של 10 בנייני מגורים. לאחר שחתמו על מסמך התחלתי, קיבל מקדמה על סך של 250,000 ₪. הוא ציין כי לא היה ער לכללים ולחוקים הכרוכים בביצוע העסקה ולכן לא ביצע תכנון ורישוי מסודר ולא דיווח על העסקה וכיום הוא משלם קנס לרשויות המיסים.

הנאשם סיפר כי בעקבות ביצוע העבירה, הוקיעו אותו משפחתו ובני קהילתו והוא הביע צער וחרטה והדגיש כי להבא יפעל בדרכים חוקיות בלבד. לצד זאת, הביע עמדה קורבנית, תוך השלכת חלק מהאחריות למעשיו על גורמים חיצוניים ולא הצליח לראות את חלקו בביצוע העבירות באופן מלא.

עם זאת, ההליך המשפטי משמעותי עבורו ומרסן את התנהגותו וניכר כי הוא מביע חרטה וצער על מעשיו ומשפחתו הביעה תגובה קשה ביותר לביצוע העבירות, וכך הוצב לו גבול ברור להתנהגותו.

לאחר שבחן את נסיבותיו של הנאשם, במיוחד את העובדה שמדובר באדם שזוהי לו עבירה ראשונה ויחידה עליה מביע צער וחרטה, את האפקט המרתיע של ההליך המשפטי עבורו, ואת מצבו הרפואי ומחלת הלב ממנה סובל, המליץ שירות המבחן על הטלת צו שירות לתועלת הציבור, בהיקף של 150 שעות במסגרת ספריית עיריית ירושלים, וכן מאסר על תנאי.

הטיעונים לעונש

ב"כ המאשימה פתח בדבריו ואמר כי להתייחס רק לעובדות כתב האישום המתוקן, למעט העובדה שהבנין נהרס בצו.

הוא הצביע על הפגיעה בשוויון בנשיאה בנטל תשלום המיסים, על הפגיעה בביטחון הכלכלי של הציבור, בשיטת המיסים המטילה על העוסק את האחריות לדווח על הכנסותיו.

ב"כ המאשימה טען כי הנאשם 1 העלים מס בשווי של 2.4 מיליון ₪. הוא קיבל סכום של 1.3 מיליון ₪ והעבירות בוצעו במשך שנתיים, שבהן הנאשם בחר שלא לדווח על דבר, לא לפתוח תיק, לא לנהל ספרים ולא לרשום בפנקסים את ההכנסות ולא שמר מסמכים לגבי ההכנסות. לנאשם 1 היה רווח כלכלי והוא האחראי למעשים באופן ישיר ובמעשיו זכה ליתרון ביחס לאחרים המנסים להשתלב בתחום הבניה.

ב"כ המאשימה טען כי הפסיקה מניחה את הדגש על מבחן ההכנסה ולא המס שנגרע, נוכח ההוצאות.

עוד ציין ב"כ המאשימה כי הנאשם הודה בביצוע העבירה וחסך בזמן שיפוטי יקר וכי ההרשעה הקודמת בעניינו הינה ישנה ולא רלבנטית.

מתחם העונש ההולם לנאשם 1, לשיטת המאשימה, נע בין 14 ל-18 חודשי מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי וקנס, ויש למקם את הנאשם באמצע המתחם ולהטיל עליו קנס משמעותי.

אשר לנאשם 2 טען ב"כ המאשימה, כי בפועל הייתה בידיו הכנסה בסכום שאיננו מבוטל של 250,000 ₪ שהעביר אליו הנאשם 1, והוא היה צפוי לקבל סכומים נוספים. הנאשם הורשע בעבירה שאפשר לומר שהינה "עבירה טכנית", שאין עמה מטרה להתחמק מתשלום מס, אך יש לה משמעות מבחינת הניהול התקין של הרישומים, הדיווח, ההגנות והשוויון.

ב"כ המאשימה עמד על ההבדלים בין שני הנאשמים, ואמר כי מי שהיה דומיננטי וביצע את המעשים החמורים יותר הוא הנאשם 1 ואילו הנאשם 2 היה פחות אקטיבי והקשר שלו לעבירות סוכם במחדליו לעניין אי הדיווח.

ב"כ המאשימה ציין כי תסקיר שירות המבחן מתאר אחריות מלאה וצער שהנאשם חש על ביצוע העבירות.

המתחם ההולם לנאשם 2, לשיטת המאשימה, נע בין שירות לתועלת הציבור ועד מספר חודשי מאסר שיכול שירוצו בעבודות שירות וקנס, ויש להטיל על הנאשם 2 של"צ משמעותי יותר מהמלצתו של שירות המבחן ולהטיל עליו תנאי וקנס.

ב"כ הנאשם 1 טען כי הקרקע אינה מטופלת ורשומה ברישומי הטאבו כבית קברות. הנאשם מצר על כך שהוא אינו עוסק מורשה ולא חברה בע"מ, אך פנו אליו אנשים וביקשו ממנו לבנות בתים שנהרסו במקום. כאשר נהרס הבניין שבנה, נאלץ הנאשם להשיב את הכספים שקיבל.

ב"כ הנאשם טען שבין הנאשם לאחרים הייתה למעשה רק התחייבות לעשות עסקה, ולבסוף הבניין נהרס והנאשם נדרש להשיב את כל הכספים שקיבל לידיו, לרבות פיצויים לאותם רוכשים.

תסקיר שירות המבחן תיאר אדם נורמטיבי לחלוטין, אשר עונש מאסר עשוי לפגוע ולדרדר אותו ואת מצבו. הנאשם פנה לרואה חשבון על מנת להסדיר את העניין ולהסיר את המחדל, אשר הוא סבור שיוכח בבית המשפט המחוזי שאינו מחדל, ולכן המתחם העונשי צריך לנוע בין מאסר על תנאי וקנס משמעותי ולכל היותר בעבודות שירות לתקופה אשר לא תעלה על 3 חודשים.

הנאשם 1 אמר **בדברו האחרון** כי טעה, משפחתו משלמת לאנשים אשר רכשו את הדירות והוא יקבל כל החלטה של בית המשפט.

ב"כ הנאשם 2 טען כי הנאשם הודה במיוחס לו מראשית הדרך, צבר לזכותו זכויות רבות במהלך חייו, וכאן נקלע בנסיבות קשות מאוד לביצוע עבירה שהיא הקלה שבעבירות המיסים, אשר על פי רוב איננה מגיעה לבית המשפט אלא מסתיימת בתשלום כופר.

הסנגור הסביר שהנאשם עבד כל חייו כשכיר ולכן כאשר יצא מהגבולות המוכרים לו, הסתבך קשות בעולם לא לו. הנאשם מוכר לו באופן אישי כאדם מכובד העסוק בהשכנת שלום בין הבריות, אחראי על "סולחות" בקהילתו, ולכן אין להשית עליו צו של"צ, כי ממילא הוא מבצע שירות לתועלת הציבור מדי יום והרשעתו, כמו גם הטלת קנס עליו - הן כנקודה שחורה בטלית שכולה תכלת.

ב"כ הנאשם טען כי האזור בו נמצאים המקרקעין מוזנח, לא עבר תהליך של הסדרת מקרקעין, לא טופל על ידי מדינת ישראל, ולמעשה רק חקיקת המיסים הגיעה לאזור. מכל מקום, הבניין נהרס והנאשם לא קיבל דבר מהכסף ולכן אין להשית עליו כל עונש.

בדברו האחרון, אמר **הנאשם 2** כי הוא עוסק כמחנך מזה 30 שנה. מעולם לא קנה או מכר, לא היה בכלא או במשטרה והוא משמש כ"קאדי" בירושלים. הוא סיפר כי גם המשטרה נעזרת בו על מנת לפתור בעיות של רצח, כבוד וכל ענייני המשפחה וכעת הוא מצטער על הטעות שעשה, משלם את המחיר על כך ומתבייש במעשיו.

דין והכרעה

סעיף 40 ג(א) לחוק העונשין, תשל"ז-1977 מורה כי מתחם העונש ההולם למעשה העבירה ייקבע בהתאם לעיקרון המנחה, ולשם כך יתחשב בית המשפט בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה, במידת הפגיעה בו, במדיניות הענישה הנהוגה ובנסיבות הקשורות בביצוע העבירה.

הנאשמים הורשעו בעבירות מיסים, בהן מוגנים הערכים החברתיים של שוויון בנשיאה בנטל תשלום המיסים, הגנה על

מנגנון תשלום המיסים וכספי המיסים המועברים אל הקופה הציבורית ומשמשים את הציבור לצרכים רבים ומגוונים.

הימנעות מתשלום מיסים כמוה כשליחת יד לקופה הציבורית, והחומרה הגלומה בעבירות המיסים נעוצה בעיקר בקלות הרבה שבביצוען, לעתים בדרך של מחדל תוך הימנעות מדיווח ותשלום מחד, והקושי בגילויין מאידך.

שיטת המס בישראל היא כזו שבה ניתן אמון בציבור ובדיווחים אשר הוא מוסר. אדם הנמנע מלדווח על הכנסות מערים על רשויות המס, מבקש להישאר מחוץ למערכת המיסים ומקווה להימנע מתשלום המס, לגרוף לכיסו את מלוא הרווחים, מבלי לשלם את המס ומבלי להיתפס ולתת על כך את הדין.

נוכח הפגיעה הגלומה בעבירות אלה, הן במישור הכלכלי והן במישור המערכתי-מיסוי, כאשר הן מתגלות, על הענישה להרתיע ולהעביר מסר כי ביצוען אינו משתלם.

נסיבות ביצוע העבירות המתוארות בכתב האישום המתוקן מגלות עסקה שנרקמה בין שני הנאשמים, כאשר הנאשם 1 בנה בניין מגורים על קרקע שבבעלות הנאשם 2 ומכר את הדירות לאחרים. לא העסקה שבין שני הנאשמים ולא העסקאות שבין הנאשם 1 לרוכשי הדירות דווחו לרשויות המס, והכספים שהועברו כנגד הבניה וההתחייבויות השונות, לא דווחו ולא שולם בגינם המס הנדרש לפי חוק.

ציבור הקבלנים, רוכשי הדירות וכל עסקת מכר הנעשית במקרקעין מחוייבים כולם בדיווח לשם תשלום המיסים על פי החוק הקיים בישראל. נטל התשלום הוא כבד, אך הוא מוטל על כולם, וכפי שנכתב לעיל, הימנעות מתשלום מיסים, פוגעת בציבור ובאלה העומדים בחובותיהם כנדרש על פי חוק.

הנאשמים (ובמיוחד נאשם 1) ערכו ביניהם עסקה והתכוונו להרוויח מכך סכומים משמעותיים וזאת במטרה להתחמק מתשלום המיסים ולגרוף את מלוא הסכומים שהרוויחו לכיסם, אף אחת מן ההתקשרויות העסקיות לא דווחה לרשויות המס, וכך ניכר שמדובר במעשים שנעשו תוך שימוש בעורמה ותחכום.

הסדר הטיעון מכיר בכך שלכל אחד מהנאשמים חלק שונה בפרשה, ובהתאמה הורשע הנאשם 1 בסעיפי אישום על פי חוק מס ערך מוסף, פקודת המיסים והסעיף החמור יותר בחוק מיסוי מקרקעין. לעומתו הורשע הנאשם 2 בסעיף עבירה אחד בלבד ומקל יותר, בחוק מיסוי המקרקעין.

בעוד שהנאשם 2 היה בעל הקרקע אשר העביר את הקרקע לנאשם 1 ואפשר לו לבנות עליה בלבד, הנאשם 1 היה הפעיל והדומיננטי. הוא זה שיזם את העסקה, פנה לנאשם 2 וביקש ממנו לבנות על הקרקע, ובהמשך בנה את הבניין על הקרקע והתקשר עם רוכשים אשר שילמו סכומי כסף כמתואר כנגד רכישת דירות בבניין.

הנאשם 1 קיבל לידיו סכום של ₪ 1,823,000 וצפוי היה לקבל סכומים נוספים, אך הוא לא דיווח על כך וגרף את הסכום כולו לכיסו, מבלי שרשויות המס יהיו ערות ומודעות לביצוע העסקה, לאחר שנמנע מכל דיווח שהוא אודות הפעולות וההתקשרויות שיזם וביצע.

הנאשם 2 לעומתו, עמד בקשר עם הנאשם 1 בלבד, ולא עם רוכשי דירות, וקיבל לידיו סכום של ₪ 250,000 מאת הנאשם 1. על אף שהיה על הנאשם 2 לדווח על כך בהתאם לחוק מיסוי המקרקעין, לא דיווח לכך ומלוא התשלום הועבר אליו.

נתתי דעתי לערכים המוגנים אשר נפגעו כתוצאה מביצוע העבירות, לנסיבות ביצוע העבירות לפגיעה בערכים המוגנים ולמדיניות הענישה הנוהגת בפסיקה במקרים דומים, ובהתחשב בכל אלה אני קובע כי **מתחם העונש ההולם את העבירות שביצע הנאשם 1 נע בין 6 חודשי מאסר אשר יכול שירוצו בעבודות שירות ועד 18 חודשים לריצוי בפועל. מתחם העונש ההולם את מעשיו של הנאשם 2 נע בין צו שירות לתועלת הציבור ועד עונש מאסר למספר חודשים בודדים.**

העונש המתאים לנאשם 1

הנאשם 1, יליד שנת 1965, בן כ-53 שנים כיום.

הנאשם הודה בעבירות המיוחסות לו, נטל אחריות על ביצוען ומבין כי התנהלותו הייתה שגויה וכפי שהתרשם שירות המבחן, ההליך המשפטי משפיע עליו והוא מצר על מעשיו.

כתוצאה מביצוע העבירות, נגרמו לנאשם הפסדים כספיים, לאחר שהבנין שבנה נהרס בצו, והוא נדרש להשיב את הכספים ששילמו לו רוכשי הדירות ונושא בתשלומים אלה עד היום.

הנאשם אינו עובד החל משנת 2015 והוא סובל מבעיות רפואיות. שירות המבחן התרשם כי על אף בעיות אלה, הנאשם לא מגלה מוטיבציה למצוא עבוד שתתאים למגבלותיו, אך עם זאת מתאר כי השתת עונש מאסר לריצוי בפועל תפגע בו. שירות המבחן התייחס לכך והדגיש כי ענישה מחמירה של מאסר בפועל, עלולה להרע את מצבו הרפואי של הנאשם ולחשוף אותו לדפוסי עבריינות, ולכן המליץ על בחינת עונש מאסר אשר ירוצה בעבודות שירות.

אין חולק שעונש מאסר לריצוי בפועל ממש, וכך גם עונש של מאסר לריצוי בעבודות שירות, לא יהיו פשוטים לנאשם, במיוחד בהתחשב במצב בריאותו וגם משפחתו וקשריו עמה ייפגעו כתוצאה מכך.

לחובת הנאשם הרשעה יחידה בעבירה של הסעת שב"ח, אך כפי שהסכים גם ב"כ המאשימה, מדובר בהרשעה ישנה שאינה ממין העניין.

הנאשם ביצע את העבירות דנן בשנת 2012, ומאז לא נרשמו לחובתו הרשעות נוספות, ומכאן שלפניי אדם שאינו מנהל אורח חיים עברייני, אלא מדובר בהסתבכות חריגה עבורו.

אל מול השיקולים לקולא, ניצבת חומרת העבירות שהנאשם ביצע, העובדה שהנאשם טרם הסיר את המחדל, כפי שעולה מהודעה שמסר ב"כ המאשימה ביום 21.1.19 ועל פיה הנאשמים לא הסירו את מחדליהם כלל. על אף שטרם הוצאה שומה סופית, עולה כי לחובת הנאשם קיים חוב בסך של 207,498 ₪ לרשות המסים והוא לא הגיש דו"חות לשנים 2013-2017 וגם לא הצהרת הון לשנת 2012.

באיזון בין השיקולים השונים- מחד הנסיבות האישיות המקלות של הנאשם, מצבו הרפואי, חריגות הסתבכותו עם הדין, הודאתו בעבירות, והנזק שנגרם לו כתוצאה מביצוע העבירות, ומאידך אי הסדרת חובו לרשות המסים ואי הסרת המחדל וחומרת העבירות, סבורני כי יש לגזור על הנאשם עונש שיהווה גורם מרתיע ומציב גבול ברור עבור הנאשם, תוך התחשבות בנסיבותיו המיוחדות.

עונש מאסר אשר ירצה בעבודות שירות לתקופה ממושכת מהרגיל, ירתיע את הנאשם, ימחיש לו את חומרת מעשיו, ועל אף שיפגע בשגרת יומו ומשפחתו, לא יחשוף אותו לגורמים עברייניים בין כתלי בית הסוהר, ובנסיבות אלה אני מוצא כי הוא ראוי, הולם ומתאים לנאשם, אשר ראוי ויעמוד על חלקו התחתון של מתחם הענישה ההולם אשר תואר לעיל.

העונש המתאים לנאשם 2

הנאשם 2, בן 58 שנים כיום.

הנאשם הודה בעבירה המיוחסת לו ובכך נטל אחריות על מעשיו וחסך בזמן שיפוטי.

זוהי הסתבכותו היחידה של הנאשם בפלילים, והיא איננה משקפת את אורחותיו ודרכיו. גם מאז בוצעה העבירה בשנת 2012, לא ביצע הנאשם עבירה נוספת.

שנות פעילותו הרבות כאדם אשר ניהל בית ספר ליתומים, אשר היה עסוק בפעילות לטובת השכנת שלום ואשר ידוע בקהילתו כאדם מכובד ותורם לחברה, אדם שהשקיע שנים רבות בלימודים ובעשייה למען קהילתו, כיום גם בהתנדבות, מלמדות כי לפני אדם שהתנהגותו חיובית בדרך כלל והוא תורם לחברה.

ביצוע העבירה גרמה לנאשם נזקים ופגעה בו במישורים רבים בחייו. בני משפחתו הביעו מורת רוח מהתנהגות הנאשם בעת ביצוע העבירה, והנאשם תיאר את יחסם אליו בעקבות זאת כחס של נידוי. נראה שהנאשם מתבייש במעשיו, מתחרט על הסתבכותו בעבירה, גם באופן פנימי, והוא מצר עד מאוד על הסתבכותו זו.

ההליך הפלילי שבו הנאשם מעורב לראשונה בחייו, משפיע ומרתיע מאוד את הנאשם, ונראה כי מעתה ואילך הנאשם יבין את המשמעות של התנהלות נכונה בהתאם לחוק, גם בתחום הכלכלי, במיוחד בכל הנוגע לדיני המיסים.

אשר להסרת המחדל, הודיע ב"כ המאשימה בהודעתו הנ"ל, כי לנאשם אין כלל תיק בפקיד השומה וטרם הוצאה לו שומה, וגובה חובו האזרחי ייקבע רק עם הוצאתה.

נראה כי מכלול השיקולים לקולא, עמדו לנגד עיני המאשימה, ומשום כך הסתפק ב"כ המאשימה בעונש של שירות לתועלת הציבור, אותו אני מוצא הולם ומתאים לנאשם.

נוכח כל האמור לעיל, אני גוזר על הנאשם 2 את העונשים הבאים:

הנאשם 2

- 1. מאתיים (200) שעות שירות לתועלת הציבור במסגרת ספריית עיריית ירושלים בפיקוח שירות המבחן.**
- 2. שלושה (3) חודשי מאסר אשר אותם לא יירצה הנאשם אלא אם יעבור תוך שלוש שנים מהיום על העבירה שבה הורשע.**

3. 5,000 ₪ קנס או 45 ימי מאסר תמורתו. הקנס ישולם עד יום 1.9.19.

גזר דין סופו זה עוסק אך בנאשם 1, ובעניין זה נתונה לצדדים זכות ערעור לבית המשפט המחוזי תוך 45 יום. בעניינו של נאשם 1, נכון יהיה לבחון, ללא התחייבות וללא כל הבטחה, את היתכנותם של אמצעי ענישה שונים, לרבות עבודות שירות.

משכך, גזר הדין המשלים בעניינו יינתן ביום 28.4.19 בשעה 08:30.

הממונה על עבודות השירות יכין חוות דעת בעניינו ויגישה לעיוני עד ליום 1.4.19.

ניתן ליצור קשר עם הנאשם באמצעות בא כוחו.

הנאשם 1 מוזהר בחובת התייצבות.

יוזמן מתורגמן לשפה הערבית.

ניתן היום, ל' שבט תשע"ט, 05 פברואר 2019, בנוכחות הצדדים ובאי כוחם.